

Domingo Lagostera

L'ULL

NÚM. 8

OLOT, 10 DE AGOST DE 1912

ESTIU I

No's tornen els originals, ni's publiquen anuncis de cap mena.

LES BARRETINES D'ANTANY Y LES BARRETINES D'ENQUANY

Un dels desitjos més arraigats que abrigava la Infanta Isabel, quan la seva recent visita a nostre industriosa ciutat, era el de veurer funcionar una fàbrica d'antigues barretines; car ella, ab un entusiasmisme digne d'aquesta causa, havia sentit a parlar de les celeberrimes barretines qu'han donat a la ciutat d'Olot, un nom y fama rahunadament envejada per la República Francesa, Illes Británicas, Paissos Baixos y demés adelantades nacions que formen l'europu continent.

Més, per desgracia que nosaltres sentim, no fou possible satisfer l'augusta curiositat de l'egregia y altíssima senyora, pel sencillíssim motiu de la suposada gran decadencia que ha sofert la fabricació d'aquest article tant predilecte de tots els homes de bons sentiments; puig la petita espurna que, diuen veus malévoles, queda en l'estret carrer de S. Pere Martir, també diuen que's va estingint per moments, fins que passarà a la retrospectiva historia de nostre estimada terra.

Nosaltres, acérrims y entussiastes *chauvinistes* de les glories casolanes, dissentim d'aquets temeraris judicis que assessinen a les barretines de Olot y diem que aquesta industria no ha decaigut un sol instant, ans bé, ha sofert una metamórfosis cap a la perfecció, que la fá més práctica per les modernes necessitats de l'home.

Antany, la barretina era considerada com una prenda antihigiénica, més avui, per efecte de la evolució de que anteriorment parlavem, ha passat a esser una prenda higiénica, en termes tals, que

sempre es recomenada per tota classe de metjes, siguin o no siguin especialistes y eminents, en atenció a les seves qualitats profiláctiques contra certes enfermetats. Y no ha canbiat solsament baix el sentit terapéutic, sinó que també ha sofert un canbi radical baix el punt de vista de la forma; car la barretina actual se diferencia de l'antiga, en que's molt més petita per esser més petit el cap ahont ha d'encasquetarse; y aixis com el teixit de la vella era de punt y la *materia prima* era la llana, la moderna ha substituït el punt pel pastat y la llana per la goma, a fi d'evitar el poru. Ademés, son lleugeres, de fácil ús y de resistencia tarifada.

Cal dir, que les reformes experimentades per les barretines d'antany, han tingut general aceptació, no solsament per part de les persones masculines dotades de sana experiencia, sinó també per part dels dignes y alegres deixebles dels sabis experimentats y per tots aquells individus que formen la seriosa classe de *personas de compromiso*.

Ab lo que acabém d'exposar, creiém que n'hi ha suficient pera que S. A., els nostres estimats favoreixedors y el públic en general, puguin ferse perfecte cárrec de la gran utilitat que porten involucrada aquestes lloables reformes, y segurament ens agrahirán l'haver sigut els primers de desfer la maliciosa llegenda que desacreditaba a les conegudes, a les célebres, a *las irrompibles* barretines d'Olot.

CALENBOURS

En que s'assembla un pet ab un culom?—En que'ls dos surten del cul-h-umá.

En que s'assembla la Ille de Cuba ab la plassa d'Alfons XII d'Olot?—En que l'una te per capital l'Habana y l'altre... *la van arreglar!!!*

Si el orden de factores no altera el producto ¿es igual ¡ola! tit que tit ¡ola!?

EL RESULTAT DEL CÈLEBRE CONCURS

May haguérem presumit que'l públic olotí, dongués tant altes proves de civisme, ab motiu del célebre concurs que L'ULL ha tingut la felís idea d'organisar. Sense rodes d'electors falsos, sense tupinades indecents, sense vituperables coaccions a la llibertat de consciencia, el poble d'Olot ha exercit els drets de ciutadania y ha respost d'una manera unánime, emitint els seus sufragis ab un ordre y perfecció fins avuy desconeguda. Devant d'aquesta serietat pública, devant d'aquest civisme insòlit, devant d'aquesta puresa de procediments electorals, nosaltres no tenim altre remey que abaixar... el cap y rendirnos a la evidencia.

Aixó diem, perquè tots els qu'escribim en aquet setmanari, popularíssim per les seves originals iniciatives, hem fracassat, hem sofert la més vergonyosa de les derrotes. Ni més ni menys, caríssims lectors; empró perdoneunse l'asquerosa causa que dona motiu a aquesta confessió ingénua, en gracia de la franquesa que aném a tenir ab vosaltres, qu'es la mateixa que sempre'ns ha caracterisat no solsament avans de L'ULL, sinó en L'ULL y després de L'ULL.

Quan deyem més amunt que'n el concurs no hi havia hagut rodes, ni tupinades, ni coaccions per part del poble d'Olot, sentiam dintre nostre un corc que'ns molestaba per no dir la vritat pura; y es que nosaltres siguent del poble—encara que del poble senyoret,— secretament, solapadament,

haviam presentat ab tot l'entussiasme una candidatura, pera el triomf de la qual hem exercit el més desenfrenat caciquisme; y malgrat aquet procedir indigne, nosaltres hem perdut y'ls altres han guanyat.

VEREDICTE

1.ª ¿Quina es la noia més guapa? La senyoreta ANITA BERTRAN=328 vots. 1er. accessit a *La Patrona*=257 v. 2on. accessit, desert.

3er. accessit *Carmelita Meroles Llambi*,=105 v.

2.ª ¿Quina es la més antipática? No s'adjudican el premi ni accessits, perquè les moltes senyoretas votades no reuneixen suficients sufragis.

3.ª ¿Y quina es la més xerraire? La senyoreta CARME DIDAL=211 v. 1er. accessit a *la tocaia d'una gallinaire*=209 v. 2on. accessit, no s'adjudica. 3er. accessit, desert.

V.º B.º

El Director

Doy fé

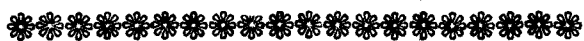
El Secretari

Dels cinc cents cinquanta cinc cupons que haviam fet sortir a la via pública, n'hem rebut quatre cents vuitanta sis; per lo tant, hi hagut sexanta nou abstencions. Els comprobants d'aquet resultat, se troben a casa nostre y a disposició dels electors.

Hem de fer constar pera que'ns serveixi de consolador—encara que no'n necessitem—que la senyoreta que surt victoriosa en el tercer accessit, nosaltres també la patrocinabam. Interinament rebim ella y les demás, la sincera felicitació de L'ULL, y dintre pocs dies reberán els premis a domicili.

AVIS DE LA REDACCIÓ:—Sápiga tothom, qu'en el nombre pròxim publicarem les bases d'un altre concurs.

DARRERA HORA—El senyor secretari, té'l gust de comunicar que'l primer lloc de la tercera pregunta, el guanya, per tres vots sobre la senyoreta Carme Didal, la tocaia de la gallinaire. Queda proclamada, doncs, la més xerraire.

«LE VALS DE LA PRUNE»

La cançó de la raspa.

A mi m'agrada la gent de l'ullera,
A mi m'agraden els joves de L'ULL,
Els que retiren a l'hora darrera,
Els que s'aixequen quant l'olla ja vull.

Rés les envejo a les senyoretetes,
Balls al Casino, ni tecs a Sant Roc,
Que perquè marxin les coses ben dretes
Sols els faig falta jo.

Ai que'n soc jo de tuna,
Quant ell arriba a la una,
Ab ensenyarli la lluna,
Ja puc fer d'ell lo que vull;
Y aixís tots a una,
Uns ab sol y altres ab lluna,
Trovém la nostra fortuna
Ab els nois de L'ULL.

AIXECADA DE TELÓ

Ja sabém lo qu'es la *Juventut*, empró no sabém lo qu'es esser *Princep*; tampoc sabém més epitets laudatoris pera piropetar a l'excelsa Caterina, que va fer una *faena* admirable. Creyentho aixís, el conserje del Teatre, després d'aquell acte en que la colla de l'«*Industria*» fent d'estudiants se la varen carregar, li va regalar una toia de flors, que semblava la *novena maravilla*; algú va fer corre que la cinta verda d'aquell monument perfumat, deya: L'ULL a la seva *Marguerida*; nosaltres no ho podém desmentir. El senyoret Ortín, va tenir moments felissos, de tota felicitat. ¡Ja ho crec! també'ls tindríam nosaltres; empró no abandoneríam a la Caterina, com va fer ell; ens foscariem de les lleis d'aquell tetric Estat y'ns quedariem ab aquella nena que val més de dos imperis alegres. Els demés artistes, *notable*.

Avans d'ahir, com qu'encara sopavem, no'ns fou possible veure *El Flechazo*; primer es la manutenció que l'espectació. Are, la *Miqueta y sa mare* si que les varem veure totes dos; ella, la *Miqueta*, es bufona, enjogassada, hermosa-

ment alegre y, lo que's millor, la mama... també ens va fer exclamar:—¡Refuets, encara fa venir gana, l'estanquera!—L'Aymerich, en Vilallonga, en Munt, aquell que feya de Tomaset y que no sabém com se diu, en fi, tots plegats y plegades ens varen fer passar una vetlla d'alló més deliciosa.

LES BONES INTENCIONS DE «L'ULL»

Volguent satisfer als desitjos d'aquet setmanari tant tronera, taním el gust d'anunciar al respectable públic, qu'estém preparant la *gran calaverada* de fer un NOMBRE EXTRAORDINARI que serà el *NON PLUS ULTRA*.

ULLADES DE LA SETMANA

A Olot hi ha aparescnt un nou Moisés. Un propietari d'aquesta localitat, provist de la seva corresponent cédula de *gent de bé*, classe primera, ha conseguit ab les seves arts màgiques, fer sortir un broll d'aigua d'un caudal exactament igual al d'una pluma y mitja, en un terreny árit y rocós, ahont no hi hab'ia pogut creixer mai l'herba.

Ens diu l'amic que'ns informa d'aquest miracle, que les qualitats de dita aigua son les mateixes que les tant celebrades de S. Roc, de les que se suposa serne una filtració la nova deu.

Si dita aigua la tingués un apotecari—que no seria gens extrany—figúrintse la fortuna que podria fer, venguentla en forma de medicina. Homes aixís, tenen d'esser concejals, sobretot are que hi ha el problema de l'abastiment d'aigues; empró casi tením la seguretat que l'aludit *sanyó*, també es dels que no'n volien ser. ¡*Bol...es!*

—
Veiém dos enamorats
cada dia en el Firal;
pró tant y tant acostats,
que fereixen la moral.

—
La nostre fama ja casibé es mundial. En el nombre passat del *Papito*, ens vejerem honrosa-

ment aludits, y tením noticia de que'n les *penyes* del «Ateneo Barcelonés» son comentats sabrosament els nostres xistos.

Cada vespre, de set a vuit, per la Rambla de Barcelona, corren de má en má dos o tres nombres de L'ULL, y plomes desconegudes de persones que no han estat mai a Olot, ens ofereixen la seva col·laboració. Al mateix temps, ens demanen que'ls hi donguém noves de senyoretas forasteres. Procurarém complaurels.

L'altre dia, unes quantes senyoretas que tenen la costum de formar animats rotllos en els pórtics de la Fonda del Parc, llegien el nostre estimat periódic; més no entenent lo que volia dir p....., com que son bastant tafaneretes, ho varen preguntar a un jove grassonot que's diu un nom com Pallissa. El xicot, confós y vermell com un pebrot d'aquet color, va contestar:—No ho sé; pró no vol pás dir tenir mosquits a l'aixeta, no.

Recomaném a n'aquella nena que te'l rostre Blanc, que quant balli sardanes, no s'ho agafi tant del fort; puig no fá molts dies que a S. Roc, varis joves se la miraven en el moment que li baixaven... els pantalons de tant saltar.

Diumenge passat en el Teatre, quant entre y acte comentavem la interpretació espaterrant de la Sra. Xirgu, una moníssima y preciosa criatura, digne test de l'olla maternal d'una artista, se va acostar a un bombero—no s'interpreti mal aquesta paraula—qu'estaba aguantant la manguera al peu de l'escenari, y li va dir:—Escolti, ¿vol fer el favor de pujarme aquí dalt?—El bon bombero, no poguentse sustraure a la súplica d'un angelet, va agafar la nena, la pujá al escenari... y ja soms a Sans. Entre mitj d'aquells boixos y catifes de vora les *candilejas*, la inocenta criatura, ensenyant un ullet moreno y d'alló més *lechuguino*, va intentar fer lo que sembla no li pot prohibir ningú; més no contaba ella ab el públic sobirà, que al presenciar aquell espectacle, va comensar á xiujar

per a impedirli lo que tant silenci requereix. Enfadada y decidida, se'n vá correns a cercar a la seva mare, parlantli de la següent manera:—*Mamá, mamá*, no puc fer pipí en el jardinet, perque'm xiulen.

Y en *men* acabat... res més.

Realment, l'anomenat *batalló dels pobres*, va prenent cada dia un increment alarmant. Si les coses van seguint aixís, aviat, entre forasters pobres y *pobres forasters*, ningú sabrá ahont ficarse.

Avinentém a n'aquell elegant jove que l'altre dia va demanar tres pessetes de bombons per a obsequiar a varies senyoretas, que si dintre de poc no les paga a qui les deu, en el nombre que vé li publicarem nom y cognoms. ¡*Vetaquí*, perquè té acaparada aquella senyoreta que viu a la Rambla barcelonina! No costa gaire de fer el *corrido* d'aquesta manera.

Señores: ja son aquí, ja han arribat les de la nombrosa tribu, les dels vestits blaus, verds y vermells, les de les rialles y xisclets, les que agafantse una a l'altre ocupen els carrers d'acera a acera. Ja ho deiem: Olot está *lleno*, no hi cap ningú més; tapém, senyors, tapém.

Ens han enviat una *ullada* que aludeix a un pare capellá; que canta, escriu, fa versos y manté amoroses relacions ab una senyora casada, de pistó; pró no'n volém parlar, perque desdiu de la serietat de nostre periódic.

CORRESPONDENCIA

Muley-Lirot.—Aprofitarém, quan li toqui el torn, al *calembour* que'ns envia. Lo restant, no 'ns ha agradat.

Benturabutifarra.—Ho sentím molt, empró no podém plorar... ni riure. No envií res més, perque no tenim ganes de perdre temps.

Galápat.—Hem tingut l'ocasió d'arreglar el seu article, y avui el publicuem. Gracies, ¡Viscan les barretines! senyor Galápat.

Fluts.—Ja va anar la seva *ullada*, que li agraphim com se mereix.